

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΜΠΟΥΡ

Ο ΠΑΤΕΡ - ΚΥΡΙΑΛΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΛΕΝΗ, 40 ετών.
ΛΟΥΚΙΑ, 38 ετών.
Ένας περαστικός καλόγερος.
(Σε μία παραθαλάσσια εξοχή. Η Έλενη και η Λουκία κάθονται κάτω από τα δέντρα και συνομιλούν. Στο βάθος φαίνεται η ακρογιαλιά).

ΕΛΕΝΗ.—Τι καλὰ ποζάμε νάφθης. Λουκία μου!
ΛΟΥΚΙΑ.—Είμαι κι' εγώ τόσο ευχαριστημένη, καλή μου Έλενη!
ΕΛΕΝΗ.—Λοιπόν, πώς σου φαίνεται αυτή η Έξοχή; Δέν είναι θαυμασιά;

ΛΟΥΚΙΑ.—Μαγευτική τοποθεσία, αγαπητή μου! Ένα δάσος κοντά στη θάλασσα! Μά είνε άκριβώς ό,τι ποθούσα. Πόσο είσαι καλή που με θηράθηκες και μου έγραψες να ρθώ να μείνω μερικές μέρες μαζί σου!...
ΕΛΕΝΗ.—Όχι μερικές μέρες μόνο, αλλά όσες θέλεις, φιλάττι μου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Έδω είνε πραγματική Έξοχή. Μερικά σπιτάκια μόνο έδω κι' έχει κι' ούτε λέσχη, ούτε θέατρα. Ήνατζι, σκεδόν έρημιό. Πόσο ξεκουράζεται το σώμα και η ψυχή σ' αυτό τό περιβάλλον!

ΕΛΕΝΗ.—Είνε τό μοναστήρι του Άγιου Ανδρέα... Δέν σου είπα ότι οι περισσότεροι κάττοιζι εδώ είνε καλόγεροι;
ΛΟΥΚΙΑ.—'Α! Δέν αγαπώ καθόλου τους καλόγερους.

ΕΛΕΝΗ.—Και όσος, άν γνωρίζεις τόν ήρωίμου αυτόν του μοναστηριού, θ' άλλαξες γνώμη.
ΛΟΥΚΙΑ.—Πρό πάντων μου είνε αντιπαθητικοί οι ήρωίμου. Όλοι όσοι γίνονται καλόγεροι είνε άσχημοί και ήποκροι.

(Έξαφνα περνά ένας καλόγερος με όμοιο παράστημα και χαίρετά την Έλενη. Η Λουκία τόν κοιτάζει ως πού χάνεται μέσα από δάσος).

ΕΛΕΝΗ.—Γιατί τόν κοιτάζεις έτσι αυτόν τόν καλόγερο;

ΛΟΥΚΙΑ.—Τι όμορφο άνθρωπο! Τι εύγενή φρονιμονία! και τι επιβλητικό άνάστημα που είχε!...

ΕΛΕΝΗ.—'Ε, λοιπόν, αυτός είνε ό ήρωίμου;
ΛΟΥΚΙΑ.—'Α!... Μά δέν μου λέξ, πώς σχετίσθηκες ενόμαζό του; Τά όμοια μου μίατα μεζούνα λοιπόν και τούς καλόγερους;

ΕΛΕΝΗ.—Δέν τόν γνώρισα εδώ. Τόν ξέρω από καιρό... Ό ήρωίμου αυτός ήτάρθε ό πρώτος μου χορευτής.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τι λέξ!

ΕΛΕΝΗ.—Ναι! Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε... Αυτό που λέγεται σήμερα Πάτερ-Κυρίλλος, ονομάζονταν τότε ήποκούς του Βιλλεσάκ...

ΛΟΥΚΙΑ.—Της μεγάλης οικογενείας τόν Βιλλεσάκ, που οι πρόγονοί τόν έδρασαν ως σταυροφόροι!...

ΕΛΕΝΗ.—Άκριβώς. Φαντάζεσαι λοιπόν τι όμοιος νέος ήταν πρό είκοσι έτών ό πάτερ-Κυρίλλος, άφοι τότε. Έπειτα από τόσα χρόνια, σου έκαμε τόση εντύπωση.

ΛΟΥΚΙΑ.—Λοιπόν, διηγήσου μου τό ειδύλλιο σου μαζί του...
ΕΛΕΝΗ.—'Α! Δέν έχω να σου διηγήθω κανένα ειδύλλιο. Θά σου διηγήθω όμως ένα δράμα, τό οποίο εγώ δέν έχω παίξει κανένα ρόλο. Ό ήποκούς ντε Βιλλεσάκ ήτο άπίλως ένας θαυμαστής μου, χωρίς να είνε και έρωτευμένος μαζί μου. Θεωμιάσα πόσο όμοια χόρευα; Του άρεσε λοιπόν να χορεύη μαζί μου.

ΛΟΥΚΙΑ.—Λέγε μαζί μου, είμαι περιέργη ν' άκούσω...
ΕΛΕΝΗ.—Ναι, άκουσε... Όλοι οι ντε Βιλλεσάκ από την εποχή τόν Σταυροφοριών, διέπρεψαν στους πολέμους. Άλλ' ό Ραϊμόνδος—έτσι έλέγετο πριν γίνει καλόγερος ό πάτερ-Κυρίλλος—δέν είχε καμιά κλίση για να γίνη στρατιώτης. Ήθελε να σπουδάσει για τούς. Από μικρός είχε μείνει όρφανός, αλλά ήταν πολύ πλούσιος. Έγινε λοιπόν γιατρός και γοήγορα άνεδείχθη ως ειδικός στα στηθικά νοσήματα. Νέος, όμοιος και διάσημος, είχε μεγάλη επιτυχία στις γυναίκες. Πολλές προσποιούνταν τις άρρωστες, μόνο και μόνο για να πηγαίνουν να τίς κοιτάξει. Αυτός όμως ήταν πολύ περιφάνος και σοβαρός.

ΛΟΥΚΙΑ.—Και αυτό θά τόν έκανε ακόμη γοητευτικότερο...
ΕΛΕΝΗ.—Όστε τά πλούτη, ούτε ή όμορφιές που του προσέφερόντο του έκαναν εντύπωση.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ήταν λοιπόν άναίσθητος και ήγοιστής;
ΕΛΕΝΗ.—Μή βιάζεσαι να κρίνεις. Δέν είχε αγαπήσει ως τότε. Αυτό είνε όλο...

ΛΟΥΚΙΑ.—Και διόλου παρόδοξο, αυτός που δέν του έκαναν εντύπωση τόσες όμορφιές; ν' αγαπήσει καμιά άσχημη.

ΕΛΕΝΗ.—Αγάτησε την όμορφότερη κόρη όλης της Γαλλίας, ίσως... Την Έλιάννα Ντ' Ωζ... Την γνώρισα πριν γνωρίσω ακόμα κι' εμένα. Είμαστε συμμαθήτριες. Δέν μπορώ να σου περιγράφο την όμορφιά της. Ήταν ένα από τά άνεύροδη ένκινα πλάσματα, που μόνον όταν τά ίδης μπορείς να φαντασθής τις μορφές τόν άγγέλων. Και ή ψυχή της ήταν επίσης άγγελική. Και ήταν και πολύ έξυπνη και μορφωμένη και πλούσια. Φαντάζεσαι λοιπόν πόσο την ζητούσαν σε γάμο. Άλλά κι' αυτή δέν ήθελε να παντρευτή χωρίς αγαπή.
ΛΟΥΚΙΑ.—Μόλις λοιπόν την είδες ό νόν πάτερ-Κυρίλλος και τότε ήποκούς του Βιλλεσάκ, την έρωτεύθηκε...

ΕΛΕΝΗ.—Ναι... Την έρωτεύθηκε τρελλά, παράφορα! Αυτός που δέν είχε καθόλου αγαπήσει ως τότε. Μά και ή Έλιάννα τόν αγαπήσε με τόν ίδιο κραινονόλο και φλογερόν έρωτα.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τι όμορφα!... Από καρδιές παρόνεξ που δέν είχαν ως τότε έρωτευθεί.

ΕΛΕΝΗ.—Και που ήσαν ή μία πλασμένη για την άλλη. Λοιπόν άραβωνιάστηκαν, και ήταν μαζί χαρά να βλέπη κανείς τό τόσο όμοιο, τόσο ταιριασμένο και τόσο άγαπημένο αυτό ζευγάρι. Είχαν όμοια την ήμερα τού γάμου τους και ήσαν όλα έντομα, ακόμη και τό νηριόλο φόρεμα της Έλιάννας, όταν...

ΛΟΥΚΙΑ. (άνυπόμονα).—Όταν!...

ΕΛΕΝΗ.—Όταν ή Έλιάννα έπεσε μία μέρα στην άγκαλιά του αγαπημένου της και τού είπε πως δέν ήνοιτοε καλή τόν έαυτό της. Ήταν άρρωστη. Βαρύ άρρωστη. Ό Ραϊμόνδος την περιποιήθηκε με όλη του την αγαπή, με όλη του την άφοσίωση... Έκανε ό,τι μπορούσε για να την σώσει. Δέν έπρόκειτο άπίλως για μία άρρωστη που κινδύνεσε, κι' έφερτε, είναι γιατρός που ήταν, για κινή τό καθήκον του. Ήταν ή άρροβωνιαστικά του, ή αγαπή του, ή χαρά του, ή ζωή του ή ίδια που χαροπάλεσε... Μά ή νέα όλο και λίγανε στο χειρότερο. Άναγκάστηκε τότε να καλέσουν κι' άλλους γιατρούς. Μά ήταν πια άσχημά. Δέν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα. Και ή Έλιάννα πέθανε!...

ΛΟΥΚΙΑ.—Τι τρομερό!...

ΕΛΕΝΗ.—Τό τρομερότερος είνε ότι οι γιατροί είχαν, πός ό Ραϊμόνδος έκανε κακή διάγνωση και πός ή Έλιάννα θά έσώζετο ίσως άν δέν έγίνετο αυτό τό λάθος.

ΛΟΥΚΙΑ.—Έκαμε κακή διάγνωση αυτός, που ήταν τόσο καλός γιατρός;

ΕΛΕΝΗ.—Άλλοίμονο, αγαπητή μου! Και οι πού καλοί και ενσυνείδητοι γιατροί κάνουν κάποτε λάθη. Φαντάζεσαι λοιπόν την άπελπισία, την οδύνη του Ραϊμόνδου!... Πήγαν να τρελλάθην... Έκλαιγε... Λερνόταν!... Και τίποτα δέν μπόρεσε να τόν παρηγορήσει, γνόν συγκαταστή στην κοσμική ζωή. Πρώτα άπ' όλα μίσησε την έπιστήμη, πού τόσο την αγαπούσε πριν. Είδη πόσο είνε μισητή ή έπιστήμη αυτή που την νόμιζε τόσο σπουδαία και αλλάνθαστη. Είδη πόσο είνε άσχημη και ή άρροβωνια ή θέλησις και ή άφοσίωση και ή ατμόσφαιρα μπροστά στο μυστήριο του θανάτου. Κι' έτσι άποφάσισε να γίνη καλόγερος. Είνε χρόνια που μείνει εδώ, σ' αυτό τό μοναστήρι. Έπιβλήθηκε με τις άρετές του και την μόρφωσή του στους άλλους καλόγερους, σ' έγινε ήρωίμου. Είνε ό προστάτης άγγελος όλων τόν χωριών εδώ. Όλοι εύλογούν τονόμα του. Η μόνη του παρηγορία είνε να βοηθή τούς φτωχούς και τούς πονεμένους.

ΛΟΥΚΙΑ.—Τόν άνεγνωρίσες μόλις τόν είδες εδώ;

ΕΛΕΝΗ.—Ναι... Ύστερα από τόσα χρόνια και τόση θλίψη, μένει πάντα όμοιος και επιβλητικός, ώστε να κινή άξόμια εντύπωση ή εμφάνισής του.

ΛΟΥΚΙΑ.—Ναι, όμοιολόγ ό,τι μου έκαμε κι' εμένα εντύπωση.

ΕΛΕΝΗ.—Όταν μάλιστα τού μίλησα και τού είπα πού είμαι, τά μάτια του γέμισαν δάκρυα... Έξασκολουθεις λοιπόν ν' αντιπαθής τούς καλόγερους ίστερα από αυτή την τραγική ιστορία που σου διηγήθηκα;

ΛΟΥΚΙΑ.—'Α! όχι, όχι... Δέν θά τολμήσω πια να πώ ότι άπακαθώ έναν καλόγερο, χωρίς να ξέρω την ιστορία του...

Η Έλιάννα έπεσε στην άγκαλιά του αγαπημένου της...